

### ***Mijn telefoon is weg.***

Mijn telefoon is weg. Mijn telefoon is weg. Net lag hij nog hier. Ik heb me rot gezocht. Waar kan die zijn? Ah, gelukkig dat jij er nu bent. Zou je me even willen bellen? Ja, je hebt mijn nummer. Dan weet ik waar de mijne is. OK?

Nee, ik hoor hem niet. Even kijken in het toilet. Nee, daar is hij ook niet. Ik had hem echt hier mee naar toe genomen. Shit, dan is hij gestolen. Hier op het terras is hij niet en binnen ook niet. Hij lag godverdomme hier op tafel. Jij hebt hem toch niet gepakt, grapjas? Nee? Nou je haalt wel vaker een geintje uit. Echt niet? OK, gast, ik geloof je. Maar wat moet ik nu? Gejat, nondeju. Nou kan ik niet meer bellen. En niet meer scrollen en surfen. O jee, dan ben ik mijn agenda ook kwijt. En ik had straks in de trein nog wel een film willen kijken....

Godverdomme, ik kan niet eens meer de trein in, want ik kom niet door het poortje. En een kaartje kopen gaat ook niet. Ik kan niet meer betalen. Die godvergeten banken. Wacht, ik kan gelukkig nog wel een kaartje kopen via de NS-app op mijn laptop en het dan zo betalen. Dat heet Ideal, dacht ik. Ideaal toch. O, nee, shit. Dan moet ik mijn gebruikersnaam en wachtwoord op de site van de bank in de laptop intikken en dan krijg ik een bericht dat ik op mijn telefoon, ja, ja, op mijn telefoon, goddomme, de bankapp moet openen en dat moet dan met mijn wachtwoord van vijf cijfers en als die app dan open is moet ik hem weer dichtmaken met diezelfde getallen en dan gaat de banksite – hokus pokus van die banken– op mijn laptop open en kan ik geld overmaken. Maar dat kan verdomme nu dus niet, omdat ik mijn telefoon kwijt ben. Dat noemen ze authenticatie of zoiets geloof ik en dat is ontzettend veilig zeggen ze. Nou mooi niet, als je verdorie je telefoon kwijt bent. En die b  n ik kwijt.

Dus om de bank op mijn laptop in te kunnen, doen ze heel ingewikkeld, maar wie mijn telefoon heeft gestolen kan nu nondeju zomaar met twee keer vijf dezelfde cijfers zo mijn banksaldo overmaken naar zichzelf. Als-t-ie ook die cijfers heeft gejat ben ik de klos. Ik schrik me rot. man. Ja, ja, hartstikke veilig. Maar wat moet ik nu? Och god, ik moet de bank bellen, zodat ze alle overboekingen blokkeren. Dan kunnen ze niet bij mijn geld. OK, dat gaat   k niet, want ik ben mijn telefoon kwijt. Ik kan niet eens het nummer van de bank opzoeken. En als dat wel al kon, dan zou ik het niet vinden, want alles willen ze via chat. Telefoonnummers verstoppen ze diep onder in de site. Onvindbaar. Chatten dus maar en dat gaat natuurlijk ook niet, want mijn telefoon is gejat.

En ik moet de barman nog betalen. Met een tikkie? Nee hoor, ik ben m  n telefoon kwijt. Nou goed. Dan maar met echt geld. Dat willen ze er trouwens ook uit drukken, want alles met de telefoon. Jippie! Dat vinden ze veiliger, voor hun, ja. Mille de tonnerre. En dus heb ik niet altijd geld bij me. Zoals nu natuurlijk weer. Nou kan ik niks, nada, niente, helemaal niks. Och, wacht. Gelukkig heb ik nog wel m  n bankpasje bij me. Zou de barman zo  n apparaat hebben en ik dan met mijn bankpas? Even vragen. Nee, ook niet.

Ik kan natuurlijk wel wat geld gaan halen uit de geldautomaat. Dat kan tenminste nog zonder telefoon. O nee toch, realiseer ik me ineens, dat kan ook niet. Die gvd-banken hebben pas de geldautomaat hier opgeheven; die zit nu in een of andere winkel in de buurt hier. Maar daar kun je alleen maar overdag terecht. En nou is die dicht. Trouwens alle bankfilialen zijn er ook niet meer. Allemaal weggehaald. Ik moet nu acht kilometer lopen naar een geldautomaat. Wat moet ik, wat

moet ik, wat moet ik? Ik word geleefd; ik kan niks meer zelf beslissen. Ze hebben alles op mijn telefoon gestopt. Alles. En die is weg. Stomme eikels.

Michiel

26/5/2021

## ***Rutte bij Nieuwsuur***

Fijn dat ik hier mag zijn, bij u, bij Nieuwsuur. U weet dat ik hier niet zit als minister-president, maar als fractieleider van de VVD. Ik wil het dan ook vooral over de toekomst hebben en de ideeën die mijn partij, op grond van de laatste politieke ontwikkelingen, heeft over hoe deze ontwikkelingen bij kunnen dragen aan een wijziging in de bestuurscultuur. Gebleken is immers dat vrijwel alle fracties in de Tweede Kamer een andere bestuurscultuur voorstaan dan die er onder mijn leiding als minister-president de afgelopen tien jaar is geweest. Ik heb aangekondigd dat ik hierover diep heb nagedacht en dat ik hier radicale ideeën op tafel zou leggen. En ik moet toegeven, het meervoud is enigszins misplaatst. Want het gaat eigenlijk om maar één idee. Maar het is wel een zeer belangrijk idee dat ik hier wil opperen: het betreft vertrouwen en openheid.

De laatste tien jaar, maar zeker ook de periode daarvoor is er een van bestuurlijke beslotenheid –en ik geef het zonder meer toe– ook ik heb daaraan bijgedragen. De verhouding tussen regering en kamer is er meer en meer een geworden van coalitie versus oppositie en die tussen overheid en burger meer en meer een van afstand en wantrouwen. Mijn idee nu is dat dit radicaal anders moet en mijn partij en ik willen en zullen ons voor een dergelijke verandering ten volle inzetten. Het gaat er niet om het verleden af te doen of te veroordelen. Tijden veranderen en het is zonder meer gebleken dat we op een veranderingspunt zijn aanbeland. Een aantal affaires –en ik ga daar nu niet verder op in, ze zijn welbekend– hebben dat duidelijk aangegeven. Tijden veranderen. Ik ben me daar volledig van bewust en ik vind dat ik in mijn positie van fractieleider van de grootste partij ook mede richting aan die verandering moet geven. Zonder daarmee echter onze partij-idealen te verloochenen, maar juist omdat het voor het land beter zal zijn als de overheid haar burgers en dan bedoel ik ál haar burgers serieus neemt en daarbij van vertrouwen uitgaat, maar waar dit vertrouwen beschaamd wordt, hard weet op te treden. En het moet mogelijk zijn om de communicatie met de Tweede Kamer en dan bedoel ik de héle Tweede Kamer serieus te nemen en waar deze communicatie zich in beslotenheid afspeelt, de Kamer over het waarom van die beslotenheid eenduidige helderheid te verschaffen. Alleen op die manier zal vertrouwen zich kunnen gaan manifesteren. Juist het opbouwen van dat vertrouwen acht ik van het grootste belang in deze tijd van diverse crisissen, in deze tijd, die op haar beurt ook weer zo verschillend is van de tijden hiervoor. Juist vertrouwen is een noodzaak om de toekomst van ons land uit de crisis van deze tijd te redden.

En uiteraard bedoel ik dat dat vertrouwen wederzijds moet zijn. Ik van mijn kant kan u nu al zeggen dat ik er vertrouwen in heb dat het idee dat ik hier opper zijn positieve neerslag zal kunnen vinden bij al degenen die de toekomst van ons land een warm hart toedragen.

Was getekend,

Mark

3/6/2021

## ***Vrijheid van meningsuiting***

“Ik mag zeggen wat ik wil, jij niet.”

Velen verstaan onder vrijheid van meningsuiting dat je vrij bent om je mening te zeggen over alles waarover je een mening hebt. Vraag is of vrijheid van meningsuiting inderdaad die strekking heeft en de onmiddellijk erachter liggende vraag is dan wie dat bepaalt.

In het ik-tijdperk, waarin ‘ik’ het centrum van het leven ben –eventueel uitgebreid met degenen die ‘ik’ tot dat centrum toelaat– ben ‘ik’ degene die bepaalt wat de strekking van vrijheid van meningsuiting is. En dat kan dus de bovenstaande strekking zijn.

Daartegenover kan gesteld worden dat ‘vrijheid van meningsuiting’ een taaluitdrukking is en dat taal niet door alleen ‘ik’ gevormd wordt of gesproken. Het is daarom misschien wel aardig eens te kijken naar wat de betekenis van deze uitdrukking is volgens de boeken, die zich met taal bezighouden en waarin de betekenis van woorden is vastgelegd. Taal is immers een medium waar ‘ik’ gebruik van maakt: meestal om met anderen –al dan niet uitsluitend in ‘mijn’ centrum– in contact te zijn.

Onder ‘vrijheid van’ wordt meestal een afwezigheid verstaan: ‘vrijheid van dwang’ bijvoorbeeld is de vrijheid die ik heb niet door iemand anders gedwongen te worden tot iets wat ik niet wil. Het zal niet deze vrijheid zijn die bedoeld wordt in ‘vrijheid van meningsuiting’. Dat zou immers de vrijheid inhouden die ik heb om mijn mening niet te uiten, maar aanhangers van de vrijheid van meningsuiting bedoelen juist het tegenovergestelde, namelijk ‘vrijheid tot’. Dat is de vrijheid mijn mening tot uitdrukking te brengen. Laten we het op die vrijheid houden: dat ik niet word belemmerd om, in staat ben om mijn mening te uiten wanneer, waar, en tegen wie ik dat wil.

Met ‘mening’ wordt vooral bedoeld: ‘wat ik vind’. Van Dale geeft als omschrijving: wat je meent t.a.v. een persoon, kwestie of geval en als synoniemen: denkbeeld, denkwijze, gevoel, inzicht, kijk, oordeel, opinie, opvatting, standpunt, visie.

Gaat aan de vrijheid van meningsuiting niet eigenlijk een vraag naar de vrijheid van mening vooraf? Voor ik vrij mijn mening kan uiten zal ik vrij moeten zijn te denken wat ik wil. Kan ik met andere woorden mijn mening vrij uiten als die mening mijn mening niet is, bijvoorbeeld omdat ik gedwongen wordt een andere mening te uiten dan wat ik werkelijk meen. En wanneer is dat het geval of anders gezegd: wanneer is een mening in alle vrijheid verkregen? Bestaan er eigenlijk wel in alle vrijheid verworven meningen? Hier raken we aan de vorming van het individu, aan de cultuur waarin hij leeft, aan zijn psychologische ontwikkeling. Laten we deze achterliggende vraag niet verder verkennen. Hij zegt op zichzelf al voldoende over hoe beperkt de vrijheid van meningsuiting kan zijn.

Maar laten we daarnaar terugkeren: de vrijheid van meningsuiting. Is de betekenis daarvan inderdaad dat ik de vrijheid heb te zeggen wat ik wil, tegen wie ik dat wil, en wanneer en waar ik dat wil. En dat niemand, maar dan ook niemand mij mag belemmeren die mening zo te uiten als ik dat wil. Dat is immers zoals velen de betekenis van vrijheid van meningsuiting voelen. Ik mag toch zeggen wat ik wil? Dat kun jij me niet verbieden!

We zoeken het toch maar op in de Van Dale:

*“vrijheid van meningsuiting* in de Universele verklaring van de rechten van de mens vastgelegd fundamenteel recht van de burger om uiting te geven aan zijn meningen en overtuigingen zonder voorafgaande controle door de staat= vrijheid van expressie”.

Aha, deze vrijheid gaat dus helemaal niet over dat ik mag zeggen wat ik wil, maar dat de staat mij niet mag belemmeren te zeggen wat ik wil, te belemmeren in mijn meningsuiting. Is dat even een ander perspectief. Gaat het toch om ‘vrijheid van’ in de betekenis van afwezigheid, zoals hierboven aangegeven, namelijk vrijheid van belemmering van meningsuiting door de staat.

Maar ... hoe zit het dan met mijn vrijheid van meningsuiting – los van de staat? Zoals ik het nu eenmaal voel betekent die toch echt dat ik mag zeggen wat ik wil! En als de staat me daarin niet mag belemmeren. Mag jij me dan wél belemmeren mijn mening te uiten? Ik dacht het niet. Ik zeg wat ik wil en als jou dat niet aanstaat dan donder je maar op. Deze wereld is van mij. Wat denk je wel, eikel?

Michiel

28/6/2021

## ***Nederland ligt er uit***

Trots waren we, want we gingen winnen. 17 miljoen Nederlanders beschikten over het talent van de voetbalcoach. Althans, dat schreven de kranten, zeiden de radio's, en twitterde de sociale media. Maar dan toch 17 miljoen Nederlanders min ten minste een.

Gelukkig werd het media-geweld iets rustiger na het verlies tegen Kroatië. Maar niet voor lang, want het EK ging gewoon door en daar sloot de berichtgeving over tennis, wielrenners en andere sportievelingen zich rap bij aan.

In die akelig dominante perioden van sport waar heel Nederland van moet genieten, zou het toch aardig zijn om enige ruimte in te richten voor de stakker die niet zo aan het fenomeen sport gehecht is als mij door de sportverslaggeving toegeschreven wordt. Wat zou dat heerlijk zijn: een medium waar dan geen enkel geluid of beeld over sport gaat. Waar die stakker gewoon zijn van andermans sport verstoken zelf mag zijn.

Nu is stilte zonder meer het genieten waard, maar soms is het goed te weten wat er meer in de wereld aan gaat dan de harde, niet aan te ontkomen aandacht voor sport. Stel je een hemel voor waar informatie uit het sportloze leven gewoon door gaat, afgewisseld met enige acceptabele of anders in het geheel geen muziek.

Een beetje minder profsport en van het vrijkomende geld valt met gemak een nieuwe zender op te zetten met analyses en achtergrondinformatie over andere wereldse zaken. Het piepkleine groepje Nederlanders die niet zo fanatiek op sport zijn als alle andere 17 miljoen zou daar heel blij mee zijn.

Michiel

7/7/2021

## eHerkenning: onmisbaar, betrouwbaar, overal inzetbaar

### Inloggen met eHerkenning

Met eHerkenning kunt u veilig inloggen om online uw zaken met de overheid te regelen. Op die manier weten organisaties zeker wie u zegt dat u bent én dat u mag doen wat u wilt doen. Daarnaast heeft u de extra zekerheid dat de site waar u inlogt betrouwbaar en veilig is. Hoe hoger het niveau van eHerkenning, hoe meer gevoelige informatie u kunt uitwisselen. Tot slot is eHerkenning persoonsgebonden en niet overdraagbaar aan of te delen met anderen. Al deze extra zekerheden zorgen ervoor dat u veilig kunt inloggen. Het grote gemak is dat u met eHerkenning bij meerdere organisaties kunt inloggen. Het is dus niet meer nodig dat u voor elke partij aparte accounts en inlogcodes nodig heeft, maar u kunt dankzij eHerkenning met meerdere partijen zaken doen. (<https://www.eherkenning.nl/inloggen-met-eherkenning>)

Wat een geweldige uitvinding is eHerkenning! “Tot 2010 had bijna elke overheidsorganisatie haar eigen aanpak voor de online dienstverlening aan ondernemers. Nu, in 2020, kunnen ondernemers, bedrijven, organisaties en intermediairs met één inlogmiddel terecht bij ruim 450 overheidsorganisaties voor meer dan 1.200 diensten. eHerkenning heeft zich in tien jaar tijd bewezen als onmisbare schakel in online zaken doen tussen bedrijven en overheden.” Zo vervolgt de website zijn ronkende titel.

Echter, voor de wat kleinere vrijwilligersorganisatie is het gewoon gedoe. Wil zo’n organisatie bijvoorbeeld subsidie aanvragen bij de gemeente Utrecht dan gaat dat alleen nog via eHerkenning. Uitkijken dus: doe de aanvraag niet op het laatste moment, want dan gaat het niet lukken. Je zult eerst eHerkenning moeten aanvragen. Daarvoor is een geweldig plan met slechts 8 stappen ontwikkeld. Volg deze stappen nauwgezet, dan komt alles echt wel goed, is de geruststellende leuze. Niet dus: kromme tenen, regelmatig overslaande hartslag, en véél, véél tijd.

De overheid heeft de aanvraag immers uitbesteed aan 6 commerciële organisaties zoals KPN, Quo Vadis, Reconi, die ons graag met dank aan diezelfde overheid op kosten jagen. We mogen zelf een keuze maken uit het aanbod. Maar wees gewaarschuwd, want om deze kosten te kunnen verantwoorden, controleert de door jou uitverkoren organisatie de door jou op te geven informatie nog véél preciezer dan de belastingdienst de jaarlijkse opgaven van deze organisaties controleert.

Onze organisatie moet ingeschreven zijn bij de KvK en dat moeten we bewijzen via KvK-uittreksel(s) van niet meer dan 14 dagen oud. Via een kopie van ons identiteitsbewijs moeten we aantonen dat wij het zijn en dat eventuele andere bestuurders ook zichzelf zijn. Die bewijzen vragen we natuurlijk digitaal op bij die andere bestuurders. Uploaden, privacy gegarandeerd. Aanvraagformulier invullen: printen, handtekening(en) erop, scannen. En uploaden maar, privacy gegarandeerd. Alles snel geregeld: binnen 0 tot enkele dagen is de garantie. Maar enkele dagen kunnen lang duren. Natuurlijk als je een foutje of een kleine omissie maakt. De door ons uitverkoren en te betalen leverancier wijst ons daar dan onverbiddelijk op.

Zelfs de aanwezigheid van de letter 'X' in de naam van een emailadres wordt argwanend bekeken en nagepluisd: de voorletters van deze naam bevatten toch geen x;? Hoe kan die letter dan wel het emailadres staan en waarvoor staat hij dan? Tja, voor Alexander. Maar, maar een emailadres is toch vrij samen te stellen, als het tenminste nog niet bestaat?

Ach, we hebben als kleine organisatie slechts 1x per jaar met 1 zaak van doen met 1 overheidsinstantie. eHerkenning geldt op termijn voor alle overheidsinstanties en is zo zeggen zij voor ons gemak ingericht. En daarom buigen wij net als die vele andere kleine (vrijwilligers)organisaties met weinig geld in diepe dankbaarheid het hoofd voor deze overheidsdwang. We betalen er daarom ook graag voor. De aanvraag kostte slechts 117,98 Euro, - let wel, voor het laagste toegangsniveau. En als we een tweede persoon toegang willen geven is dat 20 Euro per jaar extra. Ex. BTW uiteraard!

Schreef Immanuel Kant niet: 'Het kan, want het moet'? De e-wereld van vandaag doet het volstrekke tegendeel: 'Het moet, want het kan'.

Michiel

18/8/ 2021